

Forfatter: Andresen, Kresten

Titel: BREV FRA: Andresen, Kresten (1915-03-07)

Citation: Andresen, Kresten: "BREV FRA: Andresen, Kresten (1915-03-07)", i *Krestens Breve*, H. ASCHEHOUG & CO., s. 86. Onlineudgave fra Danmarks Breve:
<https://tekster.kb.dk/text/letters-005702162-000-shoot-L0057021620000089.pdf>
(tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Krestens Breve

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

7. 3., Søndag.

Det er Søndag igen. Dampmaskinen brummer et Stykke henne i Gaden og tærsker Franskmandens Korn; men selv faar han intet deraf. Han har ikke en Gang Lov til at pløje sin egen Mark — det Forbud kom for et Par Uger siden, da havde de allerede begyndt at saa. Nu begynder man vel at fortryde, at man har ødet saa meget Korn her uden Nytte. Da jeg kom her, slæbte vi hver Aften utærsket Hvede ind for at bruge til Leje. Gaderne i Lassigny var belagt med et tykt Lag Havre, for at man ikke skulde lave for megen Støj med Vogne o. s. v. Tænk engang, hvad Havre der har ligget en Vejstrækning paa over en halv Mil, og saa var det kun her paa det Par km af den uhyre lange Front. Naa, hvad der er gaaet til Grunde, er gaaet til Grunde, og saa er den Slags Værdier kun intetsigende mod saa meget andet, der ødes. —

Sous sidder og piller Bønner. I vil vide, hvad Familien lever af, ja, det er uhyre ensformigt. De faar nogle runde Kringler udleverede af Borgmesteren, halvt af Hvede og halvt af Rug, saa store som et almindeligt Trillebørshjul. Det spiser de som oftest tørt eller med en lille Bid Kød eller et Par stegte Kartoffler til. Forøvrigt har de Mælk at leve af og saa Bønner og Roer. Forleden Dag spurgte de mig, naar det dog gav Fred, men det vidste jeg jo lige saa lidt som de. Jeg trøstede dem saa godt jeg kunde; de s. 87 gav sig til at græde over al den Elendighed. Ellers ser man dem sjældent græde, skønt de har Grund dertil. Sous fortalte mig, at hendes Mor og hun ellers boede i Candor, det er en lille Landsby i Ildlinjen, ikke saa langt herfra. De var flygtet hjemme fra, da Krigen drog til disse Egne, og de har ikke hørt fra Manden siden sidst i August. Nu har vi prøvet at skrive til det internationale Bureau i Genève for at skaffe Oplysninger om ham. Jeg har lovet Sous at lave hende en lille Vogn til Rigmors Dukke, som har faaet Navnet Lotte efter en Historie, som Sous sidste Dag havde for i Lektier, og som jeg hørte hende i. Hidtil har hun jo kørt rundt med Dukken i en tom Cigarkasse. Det er helt rørende at se hende med Dukken, som hun blev saa sjæleglad for. Her paa Gaarden er der endnu en lille pilmager Kørehest og saa et uhyre komisk Æsel, som hedder Paptiste; det er saa uendeligt dumt og dovent. Naar man endelig bliver det for nærgaaende, saa giver det et lille Grynt og et Vrik med Halen, som den sidste Rest af at slaa Bagen op. Jeg har taget et Portræt af ham, som han staar midt i Solskinnet, saa doven, at det slet ikke kan beskrives. Det Æsel er jeg ude at hilse paa, hver Gang jeg kommer her til Cuy. —

Ellers er der ikke noget særligt at bemærke, jo, vor geniale Snedker fra Altona har faaet et Ben, idet han er bleven afkommanderet for at hjælpe at bygge de belgiske Fæstninger op igen